

Οι εκλογές δεν αλλάζουν τον κόσμο. Ραντεβού στους δρόμους και τα κινήματα. Οι κάλπες δεν αλλάζουν κόσμους. Συνθήματα σε status των social media, τσιτάτα σε χείλη συντρόφων την επόμενη των εκλογών της Κυριακής.

Δεν θα διαφωνήσω σε τίποτα απ' αυτά αλλά αμφιβάλλω για το κίνητρο και την συγκυρία, το πότε και το γιατί των όσων λέγονται.

Και εξηγούμαι:

Ότι το κοινωνικοπολιτικό σύστημα δεν αλλάζει με εκλογικά αποτελέσματα είναι μια γενική αλήθεια διαπιστωμένη χρόνια τώρα στους κόλπους της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Ακόμη και για όσους ζουν στον αστερισμό της Unidad Popular ή των κυβερνήσεων Τσάβεζ η εκλογική νομιμοποίηση αποτελεί συμπλήρωμα της κινηματικής διαδικασίας, βασικό συστατικό όχι όμως μοναδική προϋπόθεση.

Η παρουσία μας λοιπόν στην **ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.** δίνει την απάντηση σε μια ερώτηση αχρείαστη να ειπωθεί. Από εκεί και πέρα όμως θα εθελοτυφλούσαμε αν λέγαμε πως η εκλογική διαδικασία δεν σημαίνει κάτι. Αλλιώς δεν έχει νόημα να ζητάμε απ' την κοινωνία να δώσει πολιτικό μήνυμα αποσταθεροποίησης σε Ελλάδα κι Ευρώπη. Ούτε η σημασία της κάλπης ερμηνεύεται a la carte.

Δεν μπορεί την πρώτη στις 18 να αποτιμούμε ως θετική εξέλιξη τα 123.000 ψηφοδέλτια των αυτοδιοικητικών εκλογών και στις 25 να παριστάνουμε τα πρωτοπαλίκαρα του Ν.Μαχνό λέγοντας "Δεν μας νοιάζει".

Η ήττα ήταν ξεκάθαρη, την στιγμή που είχε καλλιεργηθεί το μήνυμα της ενίσχυσης και σε ορισμένους προσδοκίες εκλογής ευρωβουλευτή και καταλήξαμε πίσω από απολιτίκ πολιτικές οντότητες τύπου "Παναθηναϊκό Κίνημα" αδυνατώντας να κρατήσουμε δυνάμεις τις οποίες είδαμε να καταλήγουν (πάλι) στο κανάλι του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. .

Τις πταίει λοιπόν; Η μη ευδωση των προσπαθειών για μια συμμαχία ευρύτερη στην λογική της μετωπικής συμπόρευσης; Μήπως ότι δεν παρουσιάσαμε ως πειστική εναλλακτική στους άλλους δύο κύριους πόλους της Αριστεράς το Μεταβατικό Πρόγραμμα; Έγιναν λάθη τακτικής που μας κόστισαν; Λίγο απ' όλα τα προγούμενα;

Ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή.

α) Η μη συνεργασία με το Σχέδιο Β θα πρέπει να μας προβληματίσει σε πολιτική βάση, όχι σαν ενδεχόμενο άθροισμα δυνάμεων. Το να προσθέσουμε ποσοστά υποθετικά δεν λέει κάτι. Το ζήτημα είναι κατά πόσον η συγκεκριμένη συμμαχία θα δημιουργούσε δυναμική διεξόδου στον κόσμο της Αριστεράς. Κατά την γνώμη μου δεν αποτελεί τον κύριο παράγοντα αποδυνάμωσης, ωστόσο οφείλουμε να ανοίξουμε το ζήτημα της συμπόρευσης εκ νέου με δυνάμεις του ευρύτερου αντικαπιταλιστικού χώρου, ιδίως τώρα που η μετατόπιση του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης σε συντηρητικότερες θέσεις θα εντείνεται

αφήνοντας χώρο δράσης και διαμόρφωσης ενός διακριτού αληθινά ριζοσπαστικού πόλου.

β) Η αδυναμία να κοινωνήσουμε το Μεταβατικό Πρόγραμμα είναι μια πολύ πιο ουσιαστική αδυναμία. Το αξιοποιήσαμε μόνο την προεκλογική περίοδο αντί να το συμπεριλάβουμε σε ένα σχέδιο γενικής πολιτικής δράσης το οποίο θα περιελάμβανε εκδηλώσεις σε κάθε γωνιά και δήμο της χώρας με θέμα το χρέος, τον αστικό μύθο περί πρωτογενούς πλεονάσματος, τον ρόλο της Ε.Ε., την νέα λαίλαπα αντιλαϊκών μέτρων που έρχεται και την δική μας απάντηση. Μια τέτοια συντονισμένη προσπάθεια-ανοιχτή και σε συνεργασία με ευρύτερες δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς - θα δημιουργούσε κινηματικές διαδικασίες έστω μικρής κλίμακας και θα κοινωνούσε με μεγαλύτερη διαύγεια τις βασικές μας αρχές και αξίες στα λαϊκά στρώματα. Φέρουν ευθύνη και οι τοπικές οργανώσεις, αλλά κυρίως το Π.Σ. το οποίο ενώ θα έπρεπε να ασχολείται με την επεξεργασία μικρών και μεγάλων δράσεων αναλώθηκε σε ατέλειωτες ιδεολογικές αναζητήσεις περί πιθανών συμμαχιών παραδίδοντας μαθήματα συλλογικής αντιπροσωπευτικής γραφειοκρατίας. Δεν υποστηρίζω πως το ένα σκέλος θα έπρεπε να προκριθεί του άλλου-τουναντίον ίση προσοχή χρειάζονται-όχι όμως και να υποσκελίζεται.

γ) Λάθη τακτικής. Είναι λογικό όπου δεν αρκούν οι δυνάμεις μας να αντιμετωπίζουμε το δίλημμα ποιο εκ των δύο άλλων ψηφοδελτίων (Λαϊκή Συσπείρωση, Πρωτοβουλίες Πολιτών) να στηρίξουμε ο καθένας να επιλέγει πως θα πορευτεί. Σοφά οι Τ.Ο. στην πλειονότητά τους υιοθέτησαν μια στάση προσωπικής συνείδησης, όπως καλώς πράξαμε ως Μέτωπο που είμαστε, να μην θέσουμε θέμα "γραμμής" από τα πάνω. Την ίδια ώρα όμως είδαμε κατά τόπους οργανώσεις να προσφέρουν επίσημη στήριξη σε συνδυασμούς του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-κυρίως σε επίπεδο δημοτικών εκλογών- προετοιμάζοντας την φυγή δυνάμεων. Η λογική του μικρότερου κακού και της χαμένης ψήφου ασυναίσθητα καλλιεργήθηκε μέσα από αντιφατικές ενέργειες συντρόφων. Άλλο πράγμα η **προσωπική επιλογή** ανάμεσα σε συγγενικά ψηφοδέλτια με τους αστερίσκους και τις υποσημειώσεις τους, άλλο η **δημόσια ταύτιση**. Κι αυτό δεν συνιστά μομφή, αλλά παρατήρηση.

Πέρα όμως απ' το γιατί φτάσαμε ως εδώ, μπαίνει ένα ακόμη ερώτημα. Ποιές επιλογές μας προσφέρονται στο πεδίο που έχει ήδη διαμορφωθεί; Θεωρώ πως δεν υπάρχουν δεύτερες σκέψεις για συνεργασία με τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α., ειδικά με την μορφή που έχει πάρει σήμερα. Όσο για το Κ.Κ.Ε. θα αναγκαστεί να ξυπνήσει απ' το όνειρο του Κόκκινου Πλανήτη, μόνο όταν δρομολογηθούν διαδικασίες εκ των έσω. Μέχρι τότε θα αρκείται στην κοινοβουλευτική εκπροσώπηση χτίζοντας συμμαχίες με τον εαυτό του. Το στοίχημα επομένως δεν είναι να βάλουμε νερό στο κρασί μας προσεγγίζοντας την πιο δημοφιλή λύση, ούτε να παρακαλάμε αιώνια για λίγα ψίχουλα συνεργασίας τον Περισσό. Το στοίχημα είναι να συναντηθούμε με τον κόσμο της Αριστεράς στα κινήματα και τους αγώνες και με τα λαϊκά στρώματα ευρύτερα με αφορμή την καθημερινή πολιτική δράση-περιέγραψα μια πτυχή της σε προηγούμενη παράγραφο- ή τις εκλογές.

Όσοι υποτιμούν την ευκαιρία που μας δίνει μια εκλογική αναμέτρηση να ξεδιπλώσουμε τις θέσεις μας, δείχνοντας τα κινήματα, λησμονούν το εξής: Πως είμαστε και ήμασταν παρόντες σε πάσης φύσεως κίνημα από τα κάτω. Το εκλογικό δεν εμποδίζει το κινηματικό, απεναντίας ορισμένες φορές δύναται να το ανατροφοδοτήσει. Δεν νομίζω κανείς να νομίζει πως μια δυνατή ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. δεν θα άλλαζε συσχετισμούς εντός Αριστεράς. Εκτός κι αν όλοι εμείς που κάνουμε λόγο για δημοκρατία στους χώρους δουλειάς, μπροστά στον φόβο ενός κακού αποτελέσματος απεμπολούμε ένα δικαίωμα για το οποίο χύθηκαν τόνοι αίματος. Έξάλλου ένας κομμουνιστής πρέπει να είναι έτοιμος κυρίως για την ήττα, δεδομένου του τι αντιπαλεύει. Το να εξαφανιστούμε λοιπόν απ' τα ψηφοδέλτια δεν σημαίνει κάτι από μόνο του, ούτε συνιστά επαναστατική πράξη. Αντίθετα απελευθερώνει κι άλλες δυνάμεις προς τους υπόλοιπους σχηματισμούς, ενισχύει τις διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό μας, φέρνει το τέλος ένα βήμα πιο μπροστά.

Περισσότερη (συντονισμένη) δράση στη βάση λοιπόν, να ποιά ήταν, είναι και θα είναι η λύση κάθε προβλήματος. Στους χώρους δουλειάς, στην πολιτική ζύμωση που προκύπτει μέσα απ' τα κινήματα, **στις λεωφόρους των κοινωνικών αγώνων, εκεί αλλάζουν τα γραμμένα κι έρχονται τα πάνω κάτω**. Οι εκλογές αυτές -οι όποιες εκλογές- είναι συμπλήρωμα, ευκαιρία γνωριμίας με τον εργαζόμενο λαό,

ανάγνωση τάσεων μιας κοινωνικής πραγματικότητας δεδομένης, την οποία επιθυμούμε να ανατρέψουμε. Κάτι ανίσχυρο αν το χρησιμοποιήσεις ως μοναδικό όπλο, κομμάτι όμως μιας πανοπλίας. Τίποτα περισσότερο αλλά και τίποτα λιγότερο. **Σε τελική ανάλυση, όπως και να'χει την επόμενη είμαστε ακόμη εδώ.**

Ο Βαγγέλης Μαρινάκης είναι μέλος της ANT.AP.ΣΥ.Α.